

vanlig udtalelse, som statsministeren bygger sin i øvrigt præsenterede skolepolitiske holdning på i åbningstalen? Hvem har præsteret at sige noget sådant?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Som jeg sagde under åbningsdebatten, er der fra mig tale om et udsagn, der er udtryk for en skolepolitisk holdning, som jeg vil gøre op med, og jeg har ikke, hverken i talen eller under åbningsdebatten, på nogen måde møntet det på nogen bestemt person.

Det ville også være forkert, fordi jeg har konstateret, at alle har taget afstand fra dette udsagn, der jo ofte er blevet brugt som samleudtryk for en bestemt skolepolitisk holdning, og jeg glæder mig meget over, at ingen vil kendes ved udtrykket.

Men jeg synes stadig væk, det er et meget godt udtryk til at dække en bestemt skolepolitisk holdning, som jeg nu konstaterer at flere og flere gør op med. Det er jeg meget glad for.

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan forstå, at statsministeren mener, at det er en skolepolitisk holdning, der er værd at gøre op med her ved indgangen til folketingsåret 2002-03, altså en holdning, man må tro trives i Folkeetinget i et eller andet betydeligt omfang.

Er det sådan, at statsministeren mener, at der er en sådan skolepolitisk holdning? Mener statsministeren ikke, at det er at fornede en politisk debat at pådutte nogen mere eller mindre ubestemt – og i dag bliver det jo bestemt ikke på nogen måde gjort mere bestemt – at man skulle stå for noget, der aldrig er nogen, hverken elever, forældre, politikere, der har lagt hverken mæle eller pen til at sige, men som statsministeren altså følte sig foranlediget til at markedsføre på ny?

Hvad er det for en skolepolitisk holdning, som Venstre, der har været med i det ene folkeskoleforlig efter det andet, som sidder og forhandler folkeskoleforlig i øjeblikket, hvad er det for en modstand, hvad er det for en skolepolitisk holdning, som statsministeren har måttet kæmpe mod, og som han syntes, at han skulle slå et virkeligt slag mod i åbningstalen?

Det vil være spændende at høre, når vi sidder midt i nye folkeskoleforhandlinger. Den form for skyggeboksning er uklædelig for den politiske debat.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er utrolig forbløffet over den ømfindtlighed, jeg mærker i forbindelse med brugen af dette udtryk, for det, jeg gjorde i min tale, var at stille, hvad skal vi sige, to skolepolitiske holdninger op over for hinanden, hvor den ene har overskriften »Hvad ikke alle kan lære, skal ingen lære«, og hvor den anden har overskriften »Alle skal lære, så ingen bliver tabt«. Det var for at, skal vi sige, stille op over for hinanden, hvilke retninger man kan vælge.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at samlebetegnelsen »Hvad ikke alle kan lære, skal ingen lære«, har jeg da i høj grad selv knyttet til den skolepolitiske holdning, der lå bag den store redegørelse U-90, som efter min mening sådan har påvirket den pædagogiske debat, i hvert fald i ganske lang tid op mod vor egen tid.

Men heldigvis konstaterer jeg nu, at denne holdning er på retur. Der er ingen, der vil vedkende sig den. Alle siger i dag det samme, som vi siger og har sagt i mange år, nemlig at man skal lægge vægten på det faglige, at vi skal have forhøjet det faglige niveau, at vi skal sikre, at der er udfordringer i skolen til alle elever. Det har været en utrolig stor glæde for mig at konstatere under åbningsdebatten, og det giver mig også håb om, at der på det grundlag kan nås fornuftige resultater under forhandlingerne om en ny folkeskoleordning.

Pia Gjellerup (S):

Ja, jeg bliver jo sådan set mere forbløffet, når statsministeren så inddrager betænkninger, der er næsten 25 år gamle, som statsministeren enten ikke har læst, i hvert fald ikke for nylig, og så i hvert fald ikke erindrer indholdet af.

Men det var vist rigtigt, at Venstre blev meget provokeret af en tankegang, som blandt andet fandt udtryk i, at det, der blandt andet er den store kunst og den store uddannelsespolitiske udfordring, som kunne bringe større lighed i uddannelserne, bedre muligheder også for de svageste til at komme ind og realisere de muligheder, der ligger i uddannelsessystemet, og derved være med til på denne måde at bryde den sociale arv – som statsministeren i øvrigt taler meget om i øjeblikket – med et udsagn, som blev givet i U-90, at det, der er udfordringen, det, der nærmest er kunsten, det er at give mere uddannelse til mange uden samtidig at give andre mindre.